

И на едно момичинце пакъ таѣ бѣха
зарачали, и заборавиха веднаждъ та не мѡ
дадоха ѡт едно ѡстїе, а то си прострѣ
рака-та та показваше съ перст-атъ си и
дѡмаше: ѡт този ми дадохте, и ѡт този
и ѡт този . . . ани прискачаше онози ѡстїе
ѡт което не бѣлао. Тогази го видѣха и
го попытаха: ами не ти ли дадоха и ѡт
този; а то рече: нѣ. Тѣи са замѣха за
оумна-та тази молба и мѡ дадоха.

Воздержанїе.

Ада карійска-та царица, проводи Алезан-
дрѡ много хубави ѡстїи и повари (ахчи)
искусни а той ги варна на зать и рече: азъ
имамъ твараѣ добри повари ѡт оучитель-
атъ мой Леонїда, за пладне, много-то
нощино варѣнїе а за вѣчарь, малко-то плад-
нѣванїе.

Различїе междѡ баща и оучитель.

Часть дѡмаше Алезандръ: но много
самъ должень Аристотелѡ чи ма навчи а нѣ
Фїліппѡ чи ма роди, защо ѡт тогози прїехъ
живѣанїе, а ѡт оногози добро живѣанїе.